Cultuurspecifieke educatie voor de Turkstalige patiënt met Diabetes Mellitus type 2: het organiseren van een groepsles in de huisartspraktijk

Haio: DELRUE Willem , U.G.
Promotor: De Maesschalck Stéphanie , U.G.
Praktijkopleider: Demaerel Hannah , Vande Putte Lieve

Context: De hoge prevalentie van Diabetes Mellitus type 2 bij de migrantenpopulatie met Turkse roots vraagt een cultuurspecifieke aanpak om deze patiënten beter te bereiken en te informeren. Cultuurspecifieke diabeteseducatie werkt en zou idealiter meer toegepast worden in de huisartspraktijk. Het erkennen en bestuderen van interculturele verschillen tussen populaties met verschillende achtergrond kan hierbij nuttig zijn.

Onderzoeksvraag: In deze thesis werd geprobeerd een groeps-educatie te voorzien voor de Turkstalige DM type 2 patiënten van ‘maison médicale le 35’ in Brussel. Wat is de invloed van groeps-educatie op de kennis van de deelnemers? Wat zijn eventuele drempels? Wat kan een Huisart - In - Opleiding hieruit leren?

Methode: Naast een voorbereidend literatuuronderzoek, werden de interculturele verschillen tussen Turken en Belgen bekeken via de 6 dimensies van Hofstede. Na het recruteren van de deelnemers, er zouden uiteindelijk 5 deelnemers de volledige studie afwerken, werd hen aan huis een bezoek gebracht. Er werd dan een kort interview gevoerd, die geanalyseerd werd via de protocolanalyse. Daarnaast werd ook de DKQ - 24 (Diabetes Knowledge Questionnaire) afgenomen. Dit is een gestandaardiseerde vragenlijst bestaande uit 24 vragen die peilt naar de kennis van de DM type 2 patiënt over zijn eigen aandoening. Dan werd ongeveer een maand erna een groepsles georganiseerd in “masion médicale le 35”. Tussen 2 - en 3 weken na de les werd weer een huisbezoek gedaan en werd diezelfde DKQ - 24 weer afgenomen. De antwoorden tussen beide vragenlijsten werden dan vergeleken.

Resultaten: Er is verbetering merkbaar in de kennis van de deelnemers na deelname aan de cutuurspecifieke groepsles. Voor de les was de gemiddelde score 11.6 op 24, erna 14.2 op 24. De 5 deelnemers geven echter te weinig power om hier duidelijke conclusies uit te trekken. Over het algemeen is de kennis van DM type 2 ondermaats. Ook over meer cultuurspecifieke onderwerpen zoals de ramadan en diabetes is er te weinig kennis.

Conclusie: Het organiseren van cultuurspecifieke groepseducatie aan Turkstalige DM type 2 patiënten doet hun kennis toenemen. Een langetermijn studie met meer deelnemers is echter noodzakelijk. Er zijn verschillende drempels die het organiseren van het educatiemoment moeilijker maken. Cultuurspecifieke educatie aanbieden is leerrijk voor zowel patiënt als zorgverlener. Toekomstige onderzoeken zouden meer thema-gericht te werk kunnen gaan.